

Xavier Ubach, conegut actor, locutor de ràdio, presentador de televisió i artista mataroní, explica tot seguit la seva participació en les emissions de Ràdio Maresme de Mataró i, a més, comenta els seus inicis com a actor a la Saleta i a la Sala Cabañes.

RÀDIO MARESME: TRETZE ANYS DE VIDA

Comunicar. Sens dubte, és aquest verb la característica més arrelada en la condició humana i en el seu desenvolupament històric; des de les pintures rupestres, passant pels jeroglífics, manuscrits en pergamins i arribant a la impremta de Gutenberg, la humanitat obtingué la seva màxima significació per manifestar els seus coneixements, descobriments, investigacions i esdeveniments on era protagonista, amb l'*Enciclopèdia* del segle XVIII.

Però l'amic lector/a d'aquests *Fulls* és persona experimentada, i de ben segur sap que els homes i dones de la centúria del 1700 mai no haurien imaginat que, en tan sols dos-cents anys, l'època de l'Absolutisme Il·lustrat fos veritablement ultrapassada per una conjunció de mitjans visuals i auditius per tots coneguts, essent-ne Internet i el correu electrònic una nova i revolucionària vessant.

Ni sóc llicenciat en Història ni investigador d'arxius. Si més no, però, sí que tinc l'honor d'haver participat activament en l'evolució de la transmissió de missatges i informacions i, per tant, ser testimoni directe i encara viu de la transformació de la paraula «comunicar» dins el segle XX, fet que em permet ser cronista de tota una època i representant de tota una generació de locutors i presentadors, precursors i mestres dels qui en l'actualitat ocupen les primeres planes dels diversos mitjans.

Xavier Ubach,
al locutori de Ràdio Maresme (1952).

Mataró, la ciutat que em va veure néixer, també fou l'emplaçament de les meves primeres experiències amb les ondes hertzianes. Rebuscant tant en la meva memòria com consultant la meva biblioteca, em remunto a la meva infantesa i part de la primera joventut, ja que, per estrany que pugui semblar, la meva vocació de comunicador té una base molt sòlida durant aquesta etapa de la meua vida, i és desig meu reflectir-la en unes breus línies, com a retrat d'una època de sentiments i valors ben diferents als dels temps actuals.

De menut, jo volia ser actor de teatre. Guarden el record dels meus inicis en el món de la faràndula, les golfes d'un pis al carrer de Montserrat, on moltes vegades em transfigurava creant personatges imaginaris, o bé un dels herois dels llibres d'en Josep M. Folch i Torres, com *La història d'en Jaumó Rabadà*, *El capità Delmar* o *Les aventures extraordinàries d'en Massagan*. L'any 1945 vaig llegir un parell de vegades *L'illa del tresor* de Stevenson, llibre que amagava una bonica narració per a un infant. També va interessar-me *El mercader de Venècia*, de Shakespeare, un opuscle que acompanyava el «teatro de los niños», una joguina de cartró que va estar molts anys exposada a l'aparador de can Diamant, botiga prou coneguda del centre de Mataró, emplaçada davant de l'edifici del consistori, i que juntament amb una capsula de Màgia Borràs, foren els jocs més preuats de la mainada mataronina. Vaig insistir moltes vegades al meu pare perquè em comprés el «teatro». De bell antuvi no en volia ni sentir parlar, i passats uns anys, quan el desig de fer teatre era encara més vehement, vaig aconseguir l'import de cent pessetes per segrestar-lo d'aquell aparador.

A l'avi Diamant, que semblava un personatge de les novel·les de Juli Verne o el Gepetto d'en Pinotxo, li va costar molt de treure'l; era l'últim que li quedava, i es lamentava de no tenir prou influència per trobar-ne un altre fabricat per en Borràs.

Aquell teatre fou per a mi l'escola-taller de les meves primeres passes. Vaig fer molt bons amics, nanos que, com jo, quedaven embadalits pels canvis de veu i de llum. Procurava sempre ser jo l'espectacle; feia tots els papers perquè els meus amics, en Josep Arenas, avui canonge de la catedral de Barcelona, en Josep M. Guañabens, metge de professió i actualment coordinador d'activitats i professor d'història de les Aules Sènior, i el pintor Josep Tur, poguessin lloar a gràcies la senzilla i ingènua tasca d'un afeccionat

a dir les paraules ben dites i entenedores, ja que crec que interpretar té l'únic secret de deixar sortir tot el que tenim dins, i per acumular aquesta riquesa interior tan sols cal saber escoltar i mirar.

Als catorze anys ho tenia molt clar. Vaig apuntar-me, més ben dit com llavors es deia, ens vàrem apuntar, en Josep Antoni Arenas i jo a la joventut d'Acció Catòlica de la parròquia de Sant Joan i Sant Josep, tot dient sense embuts que volíem fer teatre.

La sala de l'aspirant, o millor dit, la Saleta, fou el primer pas. *Pastorets*, *La espada feudal*, *El plat de fusta*, *Ai, que costa una promesa...* El dia 19 de setembre de 1948 vaig debutar a la Sala Cabañes amb un drama de Zorrilla, *Traidor, inconfeso y mártir*, després de fer moltes comèdies de la galeria salesiana i altres catalanes com *El misteri del bosc*, *L'hereuet de la ferreria*, *L'aligot del castell* i també *La vida es sueño*, de Calderón de la Barca.

L'any 1950 vaig debutar a *La Passió* de Mataró a la Sala Cabañes, espectacle evidentment religiós, molt acurat, que pretenia competir amb els d'Olesa i Esparreguera. Però la grandiositat dels teatres de prop de Montserrat no varen deixar mai que Mataró creixés amb èxit.

Era, però, una *Passió* pensada escènicament, molt ben interpretada, abreujada perquè arribés a tothom, molt al contrari d'altres, que guiava primer la visita turística als pobles. Havent dinat els espectadors, un cop vista la primera part, i abans de poder comprar l'oli d'Olesa, assistien a la segona part de l'espectacle.

El vestuari de *La Passió* mataronina fou dissenyat per Eusebi Vidiella, excel·lent dibuixant i llibreter, que prenia part en l'espectacle interpretant el paper de Judes. Es va inspirar en els models de la *Passió* d'Oberammergau, una localitat de l'alta Baviera (Alemanya), que cada deu anys feia representacions com a resultat d'una promesa que varen fer els seus habitants l'any 1634, quan es varen veure afectats per una epidèmia de pesta.

El meu primer paper en l'espectacle fou de dues línies en l'últim sopar, i feia de Felip. Això fou durant la quaresma de 1949. A la de l'any 1951, després de deixar el personatge perquè es considerava gran, en Jaume Colomer, que més tard seria regidor de l'Ajuntament, va posar el protagonista del drama sagrat en mans d'un noi de divuit anys emmetzinat de teatre.

Les representacions de *La Passió*, amb l'orquestra present dirigida pel mestre Enric Torra, acollien un públic comarcal que no es volia endinsar massa en el context de l'audició sacra, i ja en tenia prou amb les quatre hores que durava l'espectacle. Tot i així, hi havia un altre públic que seguia totes les funcions per comparar quina era la millor; recordo que moltes vegades em demanaven de fer fotografies de la meva caracterització per establir la corresponent comparança.

Foren importants aquestes actuacions a la meua vida, però val a dir que dins aquell mateix any, un altra forma de verí començaria a infiltrar-se dins la meua ànima, fins al punt d'arribar-se a convertir en part en la meua professió: la ràdio.

Des dels dies de la Fira de l'any 1951, Mataró tenia una nova il·lusió; es considerava una ciutat important: tenia so i veu. El so venia d'una antena instal·lada des del carrer d'en Pujol a la Riera.

Els estudis d'una emissora sindical donaven a la ciutat un caire de capitalitat, i tots els mataronins desitjaven engegar els aparells de ràdio per escoltar Ràdio Maresme de Mataró. Era la número 27 de les emissores del sindicat vertical, per tots conegut com CNS, i estaven situades en un tercer pis del número 22 de la Riera.

Ernest Jordà, cap de telègrafs local, i Josep Bonany, comerciant de Mataró, foren les persones que muntaren l'esmentada emissora, i aprofitaren les dates de la Fira per fer-ne la presentació informal, tot dient sempre des del micròfon de carbó que era la ràdio de Mataró «en período de pruebas».

La primera veu que va sortir per antena va ser la de Josep Crespo, un militant d'Acció Catòlica que feia teatre al Foment *Mataroní*. Uns dies després, s'hi incorporà M. Rosa Brassé, que diàriament, a les vuit del vespre, explicava un conte a la mainada.

Stand de Ràdio Maresme a la Fira de Mataró (1953).

La ràdio anava agafant personalitat amb pinzellades d'informació, mai en català, naturalment, i sempre passades per la censura de l'època, representada a Mataró per Joan Comas i Pujol, que tenia cura de llegir les notícies abans de radiar-les i posava un segell d'autorització del Ministerio de Información y Turismo.

Els temes esportius no necessitaven aquesta prèvia i Josep Gomà, que n'era el redactor, també en feia la locució, igualment en castellà.

Les agrupacions artístiques mataronines estaven molt nervioses. Tothom ofería els seus serveis per fer de locutors i actors, destacant-se Josep Renu que, un cop admès, escollí amb encert un manat d'actors i actrius, comptant sempre amb el vist-i-plau tant de promotors com del Sindicat, estament que per aquelles dates tenia per delegat Josep Manté, i com a secretari del tèxtil en Jaume Buch.

El treball diari de locució estava ben cobert per en Crespo i la Brassé, i jo hi feia moltes col·laboracions, com llegir les notícies, retransmissions, lectura de dedicatòries i també muntatge musical.

En Renu organitzà un quadre escènic, on participaven tots els centres artístics, amb personalitats tan definides com Francesca Ribas, Mercè Cristòfol, Carme Bruguera, Pilar Sala, Júlia Verdager, M. Rosa Roig, Núria Fàbregas, Carme Faja, Teresa Casanovas, Joana Martínez, Quima Rodà, Josep M. Malé, Jesús Ledesma, Joan Torres, Josep Castellà, Francesc Belcos, i molts d'altres.

Quima Rodà, Francesca Ribas, Josep Reniu i Xavier Ubach, en una emissió de ràdioteatre (1951).

20 de maig de l'any 1951, quan l'emissora encara no era oficial. Aquesta s'inaugurà oficialment el diumenge 29 de juliol del mateix any, i jo ja començava a actuar de locutor, acompanyat d'en Crespo i la M. Rosa que, com que era una dona molt feta, em deia el «niño Ubach», i no pas per la veu, que era de baríton amb molts de registres, sinó perquè amb dinou anys tenia moltes ganes de trobar sempre la manera de divertir-me, fins i tot dins el treball que tant m'agradava.

Com a inici de la tasca desinteressada que pretenien tots, perquè l'emissora naixia només amb la il·lusió dels dos promotors, el Sindicat i l'Ajuntament de Mataró, que sempre hi va col·laborar, es va gravar un guió de quinze minuts de durada en un aparell de la casa Anglo i en un rodet de fil.

La gravadora, una de les primeres del mercat, portava una placa prop dels comandaments que deia «El hilo que habla». El guió radiofònic, titulat *Desolación*, va ser realitzat per en Lluís Comerón, inspirat en un poema de Torcuato Luca de Tena. Només hi havia quatre personatges, i jo feia de narrador. Es gravà en el local de la Cooperativa, on hi havia un teatre, just davant de la Sala Cabañes. El tècnic, Joan Uix, va ser l'encarregat de la part tècnica, i el guió va sortir a l'aire el dia

El 27 de juliol es va donar per antena i en directe l'Ofici de Les Santes, i el dia abans es va estrenar un auto-sacramental en honor de Juliana i Semproniana, titulat *La gloria de Iluro*, del pare Rius, escolapi. L'adaptació radiofònica la va fer mossèn Juan Masó, diaca i personalitat molt avesada a fer versions per ràdio.

La locutora, després de pujar les escales dels tres pisos, creuant una arquitectura severa d'estança oficial, amb estufa de llenya i llums fluorescents que donaven poca claror a les parets folrades amb tablex foradat, començava cada tarda, a les vuit, l'emissió del conte. El llegia tots els dies la locutora de torn, que ja he dit qui era, i que sempre arribava amb els minuts comptats. Quan els tècnics Gaspar Sala o Santi Picón sentien el trepitjar de M. Rosa Brassé en el rònc empotissat de davant les oficines de la CNS, posaven la sintonia de començament de l'emissió, que no era altra que *Suspiros de España*.

Després del conte es radiava música, i a tres quarts de nou «Carnet Deportivo», amb la sintonia de Los Voluntarios, que en sentir-la, l'equip de redacció d'esports

Quadre escènic i tècnics de Ràdio Maresme de Mataró (1956).

s'afanyava a pujar les notícies que havien de durar fins a les nou de la nit. I dic pujaven, perquè l'esmentada redacció estava a la mateixa Riera, però en l'edifici del costat. Josep Gomà era l'home que cada dia escrivia folis i folis d'esports perquè era corresponsal de molts mitjans. El «Carnet Deportivo» era un dels programes més escoltats de Ràdio Maresme de Mataró.

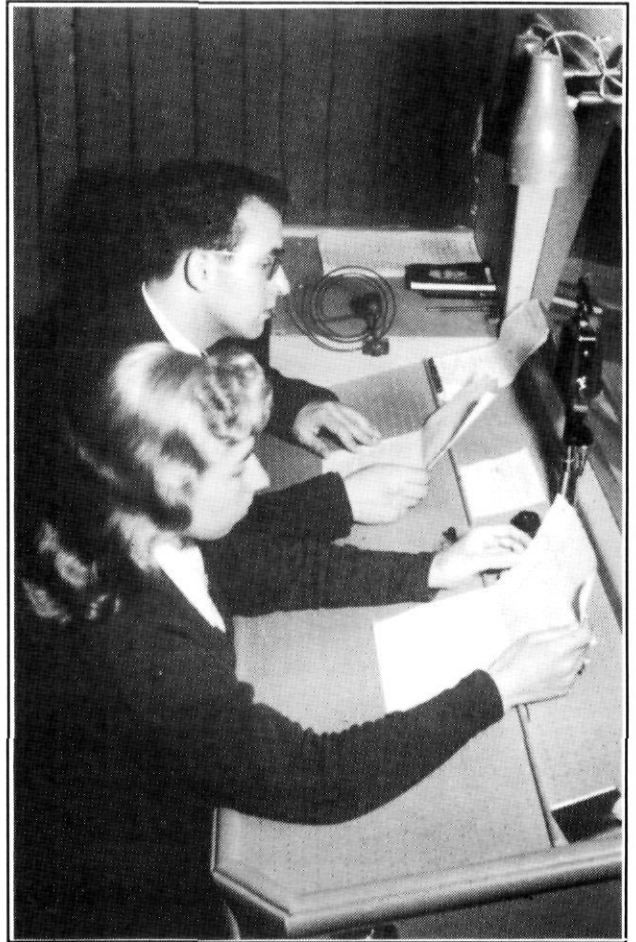
L'emissió de «La farándula del aire» es radiava cada dilluns al vespre, i també va assolir força èxit. En Josep Renui, home d'extraordinària vocació, per fer un bon producte, acomplia cada setmana amb una versió diferent de teatre, per tal de donar a conèixer grans autors i també, al mateix temps, va aconseguir conjuminar un notable grup d'artistes. Ell i en Joaquim Ripoll eren els adaptadors de les comèdies, i amb un parell d'assaigs setmanals sortien a l'aire peces molts significatives de la literatura espanyola i catalana.

Tot i així, sempre es van trobar amb problemes amb els textos d'avantguarda, ja que mai la ràdio s'entenia amb la Societat d'Autors. Era més fàcil pactar amb els hereus de Marquina, Calderón, Benavente, Guimerà, Segarra, Rusiñol, Martínez Sierra, etc.

Un dia del mes de novembre de l'any 1951, es va retre homenatge al poeta i autor mataroní Tomàs Ribas i Julià. La versió que per a la ràdio va fer Jordi Illa de *La Puntaire de la costa* fou un gran èxit. Tots els actors i locutors hi vàrem col·laborar, i a més vam poder comptar amb l'extraordinària participació del tenor Amadeu Casanovas, que interpretà el rol de Faluga.

Econòmicament, l'emissora es podia considerar rendible, mercès a la publicitat i l'excel·lent direcció de l'Ernest Jordà. Tècnicament, en Joan Uix i en Josep Bonany demostraven la seva professionalitat. I pel que fa a les veus, els locutors no cobràvem, teníem horaris i molta afecció. Empràvem els dies de festa treballant a l'emissora, i com més festius hi havia, més peticions de discos s'escoltaven. Per Sant Josep, Sant Joan, en celebracions o comunions, s'havien arribat a recollir més de dues i tres-centes dedicatòries per aquell *Angelitos negros* d'en Machín:

«Pintor nacido en mi tierra
con el pincel extranjero,
pintor que sigues el rumbo
de tantos pintores viejos...»

Núria Fàbregas i Xavier Ubach al locutori de Ràdio Maresme.

Els locutors no paràvem, fèiem torns, i després d'un any de funcionament varen incorporar-se noves veus, essent la de Josep M. Malé una de les més destacades. Després Paco Bargués, Josep Castellà, Rosa Roig, Anita López, Maite Casanovas, Carme Faja, Núria Fàbregas, Balbina Massachs, Manolita Ruiz... Aquesta última procedia del món de la farándula. Ens explicava que havia viscut a Amèrica fent gires teatrals, havent actuat amb primeres figures de l'escena com Carlos Lemos, Rafael Rivelles, Alejandro Ulloa... Va viure un temps a Mataró, quan es va muntar un teatre portàtil, el dels germans Largo, en el qual jo també vaig interpretar algunes obres, la qual cosa em va permetre d'aconseguir el vist-i-plau de l'actor Vicenç Soler, fet que em proporcionà el carnet d'actor professional que exigia el sindicat de l'espectacle.

Ràdio Maresme dedicava uns cinc minuts diaris a emetre «Efemérides Locales», adaptades del *Bloc mataroní* editat l'any 1925 pel *Diari de Mataró*. L'emissió titulada «Mañana es fiesta» fou creada pel doctor José Eusebio de Iraola, i sempre es radiava un dia abans de la data festiva.

Xavier Ubach, sor Encarnació i Pilar Sala, en una visita a l'hospital de Mataró (1955).

El capellà basc, que va viure un temps a la nostra ciutat, fou el responsable de posar en marxa les processons de Setmana Santa, amb el marcat esperit religiós de rigor, i durant molts anys vaig posar veu als textos evangèlics que prèviament seleccionava mossèn Iraola, per a aquest esdeveniment tan significatiu.

Dins la programació radiofònica, també hi havia un espai dedicat al cinema. S'encomanà aquesta tasca a Lluís Josep Comerón, que més tard fou rellevat per un altre entès del setè art, en Josep Fradera. Montserrat Robles, llicenciada en filosofia i lletres, preparava setmanalment una emissió poètica, de la qual jo era el rapsode, «Poesía en el éter». «Hojas del libro leídas» era una aportació literària a càrrec d'en Pere Pascual, un farmacèutic d'Argenton, que cada dijous parlava extensament sobre les novetats editorials, a manera de crítica. L'escriptor Joaquim Casas també col·laborava amb l'emissora, comentant aspectes teatrals, cinematogràfics i dels concerts que periòdicament es celebraven a la nostra ciutat.

Sempre coincidint amb l'inici de l'any, el quadre d'actors de la ràdio, amb Júlia Verdager, Pilar Sala, M. Rosa Vallespir i jo mateix, visitàrem moltes vegades la sala de Santa Gemma de l'Hospital de Sant Jaume i Santa Magdalena de Mataró, per tal d'oferir un recital als malalts allà residents, sala que regentava sor Encarnació. Un cop acabada la representació, era costum dels promotors lliurar un donatiu al centre.

Ja he esmentat abans que Ràdio Maresme es mantenia de la publicitat. Moltes firmes mataronines, com els Almacenes Americanos, els

Almacenes Brasil o els Almacenes San Jorge, patrocينaven diverses emissions. Els restaurants també tenien els seus espais fixos, destacant-se a aquest nivell el bar Canaletas, can Dimas o bé el Pins-Mar. Tot plegat feia que els ingressos fossin alts, i val a dir que molt ben regits pels administradors, fet que

possibilitava que el Sindicat rebés una bona part d'aquests rendiments econòmics. Ho vaig poder constatar quan, personalment, gestionava quatre hores publicitàries al matí, tenint cura tant de la tasca comercial, com del cobrament dels imports a les empreses anunciantes.

Tot i amb això, la ràdio disposava de gestores de publicitat. Recordo un programa que feia cada dimarts, patrocinat per Fermall, i escrit per en Pere Rigau. Eren els inicis de les seves col·laboracions. Més endavant, amb el pas del temps, tindria un paper destacat a Ràdio Mataró.

El servei militar, l'any 1953, va fer que deixés la ràdio. Per aquest motiu, els companys varen acomiadar-me amb una obra de teatre, *La mare*, de Santiago Rusiñol. Aquest fet, però, no impedí que la meua activitat radiofònica s'aturés. El mateix any, donava recitals a Radio Múrcia i Radio Cartagena, i el 1954 a Palma de Mallorca.

L'any 1955 varen traslladar-me a Madrid, concretament al Ministerio de Marina, fet que em donà l'oportunitat de fer recitals poètics per televisió. Vaig tenir ocasió de declamar textos de García Lorca, Benavente i una oració d'un soldat ferit a la guerra. La circumstància propicià, a més, que Jesús Álvarez i David Cubedo em fessin la presentació. Com és sabut, els estudis estaven situats al Paseo de la Habana, i tot just es feien proves d'imatge en blanc i negre. A la capital d'Espanya hi havia per aquella època uns sis-cents aparells de televisió.

A finals del cinquanta-cinc, em vaig reincorporar novament a Ràdio Maresme, efectuant

Maria i Miquel Reniu
en una emissió cara al públic
(1956).

les meves tasques
habituals de locució,
i iniciant una etapa
de reportatges.

Quan el setembre de l'any 1962 es produïren les inundacions del Vallès, Ràdio Maresme també va voler aportar el seu òbol en el gegantí espai de col·laboració ciutadana que organitzà Ràdio Barcelona. La campanya local, orquestrada per en Josep M. Malé i jo, ens va permetre de recaptar 1.495.048 ptes, que vàrem lliurar a l'esmentat estament radiofònic.

Durant aquells anys seixanta, l'emissora era administrada per Miguel Fernández de Balboa, secretari de la CNS, raó per la qual sempre es feia ressò de totes les manifestacions de caire sindicalista, com el Primer de Maig i l'organització dels Jocs Florals Sindicals, on Juan Manuel Soriano participava, tot recitant els poemes premiats.

Els informatius foren sempre redactats per l'Antoni Navarro Fargas, que per un llarg període de temps ocupà el càrrec de director de *Mataró*, posteriorment denominat *Crònica de Mataró*. Moltes de les notícies que es podien llegir en el tri-setmanari, les oferia amb primícia la ràdio. Cap diari no podia competir amb la rapidesa d'aquest mitjà.

Per part meva, als voltants de 1963, la meva funció a la ràdio era la gestió de quatre hores de la seva programació diària, concretament de 9 a 1 del migdia. L'espai era «Estrellas de la mañana». Era un conjunt de música, informacions, anècdotes i moltes entrevistes.

A partir de les tres de la tarda, anava a Barcelona per entrevistar personatges de l'actualitat. Efectuava gravacions amb un aparell que fou un dels primers de cinta del mercat. Pesava molt poc i era de la marca Lowe-Opta. Amb aquesta gravadora, fins i tot havia realitzat a alguna personalitat destacada sis entrevistes, per tal de poder-les emetre diàriament.

Aquesta tasca, em va permetre de conèixer tots els grans mites de les ondes hertzianes d'aquella època, fins i tot el director de Ràdio Barcelona, Manuel Tarín Iglesias, a qui vaig demanar una entrevista. Fou aquesta la gran fórmula, el portal obert, que em va fer entrar a treballar a l'emissora degana de la radiodifusió espanyola.

A Ràdio Barcelona hi havia una associació eminent, «La unió de radioyentes», amb seus a tota Espanya. Mataró també en tenia una, amb més de mil socis, i n'era el seu delegat en Joan Cullell, barber de professió i un enamorat de la ràdio, que era prou coneixedor de la meua trajectòria, tant com a locutor a Ràdio Maresme, com a actor a la Sala Cabañes i al teatre dels germans Largo. No va trigar gaire a fer-ho saber al cap de programes de la degana, en Jaume Torrents, músic i compositor de sardanes i peces de concert, que em va rebre i em donà llum verda per començar a treballar als estudis del carrer Casp.

Entre els programes de Ràdio Maresme al matí, i a les tardes a l'emissora barcelonina, tenia tot el dia ocupat. Tot i amb això, encara disposava de temps a les nits per assajar amb M. Rosa Roig, locutora de Mataró, alguna de les comèdies que representava per diverses localitats catalanes.

La nostra companyia, fou coneguda per un repertori extens, i a la vegada escàs de personatges, la qual cosa comportava menys nòmina i donava facilitats per a viatjar. Tots dos, guanyàrem un premi d'interpretació d'elencs teatrals a Igualada.

Una selecció de les converses radiofòniques amb figures locals, eren publicades al periòdic *Mataró*, en una columna denominada «La opinión de los demás». El 26 de setembre de 1963, un dels entrevistats, l'eminent catedràtic Alexandre Satorras i Capell, va acomiadar-se de la direcció del centre d'ensenyament al qual havia estat vinculat durant cinc anys, i lamentava no disposar d'un edifici propi per desenvolupar totes les activitats culturals. Altres interviuats foren Ramon Salas, Elvira Rocha, Rovira Brull, Josep Fradera, Quim Mititieri, Enric Olcina, Manel Cusachs, Joan Pruna, Enric Fité, entre d'altres.

Situats ja dins l'any 1964, en Francesc de Paula Soler i Fonrodona, delegat sindical, va ser rellevat per Artur Siquier i Clos, i fou durant el seu comandament i per ordre governativa, que es produí el tancament de Ràdio Maresme, després de tretze anys seguits en què *Mataró* va poder sentir diàriament la seva veu.

El motiu de la clausura fou el desig de voler transformar la potència de l'emissora de 200 a 5.000 quilovats. Amb aquest augment, la ràdio s'escoltaria per tota la comarca de Maresme, i per tant, la publicitat pagaria amb escreix la programació de la veu sindical. Hi hagueren picabaralles entre Pedro Crespo, alcalde de *Mataró* i Manuel Fraga Iribarne, ministre de Información y Turismo, però el permís no va arribar. L'alcalde i el delegat sindical varen lluitar aferrissadament per conservar un mitjà de comunicació tan important per a *Mataró*, però tot fou endebades. El Ministeri va creure convenient de fer desaparèixer la ràdio mataronina. No es comprèn

com aquesta emissora sindical fou tancada pels mateixos funcionaris que varen donar el permís un dia de l'any 1951.

Durant l'any 1964, el tri-setmanari *Mataró*, editat per la xarxa catalana de premsa de Falange, no va publicar en cap moment la notícia del tancament. Des de llavors, la nostra ciutat no ha tingut cap emissora sindical o municipal.

L'any 1976 es va fundar Ràdio *Mataró*, sorgida de l'empresa privada. Després, s'hi han establert altres iniciatives, però mai no han estat tan vinculades a la ciutat com Ràdio Maresme de *Mataró*.

El dia 10 de maig de 1964, és a dir, dos mesos després del tancament de l'emissora, jo ja dirigia espais a Ràdio Barcelona, i posteriorment, tant l'entusiasme per la feina, com la meua dedicació, varen portar-me a ser cap d'emissions i programes de la degana. Cada setmana, agafava el pont aeri, per intentar de fer entendre a Eugenio Fontán, director general de la Sociedad Española de Radiodifusión, que Ràdio Barcelona necessitava autonomia, per poder emetre aquells programes que realment interessaven al nostre país i la seva gent, emissions locals, socials, culturals i polítiques; en una paraula, que Catalunya recuperés cada dia més la seva identitat.

Però tot això formarà part d'una altra història dedicada a les meves experiències dins els mitjans audiovisuals, precisament quan hi havia dos canals de televisió, i Ràdio Barcelona era molt més lliure i independent que ara, en plena democràcia.

Xavier Ubach